

Introit: *Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (Jan 11,25-26)*

Čtení: Markovo evangelium 16, 1-16

Text kázání: 1. K 15, 1-22

Bratři a sestry,

naše křesťanská víra je založena na velikonočním evangeliu. Máme **stát pevně na tom základu, skrze nějž docházíme spásy**, na té radostné zprávě o Kristu. My vyznáváme a máme žít tu skutečnost, která se stala. Tzn., že **Kristus zemřel za naše hříchy podle Písma, byl pohřben, byl vzkříšen třetího dne podle Písem, pak se v těle ukázal Petrovi, Dvanácti, dále pěti stům bratřím najednou**. Je to zřejmě i pro nás věřící něco nepředstavitelného a úžasného. Zkusme se na chvíli vcítit do těch postav, které jdou toho nedělního rána k hrobu. Představte si to. Jdete uctít památku svého blízkého, z našeho evropského pohledu třeba dát kytičku, zapálit svíčku, dojdete na hřbitov...a hrob je prázdný! A než si sami začnete klást otázku, co to má znamenat, promluví k vám nadpřirozená postava slova o vzkříšení. Bratři a sestry, sám jsem přemýšlel, co by to se mnou asi udělalo. Jestli bych upadl do bezvědomí, jestli bych prožíval nějaký šok. Asi bych prožíval to, co ty ženy. **Zachvátil by mne strach a úžas dohromady**. A asi bych od toho hrobu rychle utekl, abych si všechno někde na klidném místě srovnal v hlavě. Můj rozum by to asi ale stěží dovedl pochopit. Bratři a sestry, svým způsobem by bylo dobré, kdybychom si všichni takovou zkušenost za hranicí pozemského života mohli prožít. Aby se nás to vzkříšení dotýkalo. Aby se nás zároveň dotýkal tento **strach, ale i úžas**. Toto vítězství nad smrtí. Neboť si uvědomuji, že i když o tom mluvíme, anebo čteme v Bibli, že slova, to je někdy málo. Jistě, Bůh těm, kdo tomu věří, dává ujištění v Duchu svatém, my můžeme zakoušet, že patříme Bohu, že jsme jeho děti, které se smrti nemusí bát. Nicméně, přiznejme si. Někdy se smrti bojíme. Tam hluboko ve svém nitru, tehdy když přijde slabá chvíle, když ztratíme někoho blízkého, když se přibližuje stáří, když nás ochromuje nemoc. Jsou chvíle, kdy se bojíme o svůj život. A to i přesto, že nás Boží Slovo a Boží Duch ujišťuje, že smrt není konečná stanice, byť se nám to někdy takto jeví. My můžeme odvážně skrze Krista věřit, že smrt nemá poslední slovo v našich životech, ani v životech našich bližních, kteří již v Kristu zemřeli. Z toho se opravdu můžeme radovat.

Milí přátelé, uvědomuji si ale, jak velice důležitou roli v evangeliu hraje Kristovo tělesné vzkříšení. Kdyby jeho nebylo, bylo by smutno. Bylo by to beznadějně, kdyby to vše mělo skončit pouze křížem utrpení. Ten kříž by se nám nezdál vítězný. **Učedníci by asi stále truchlili**, kdyby nedostali zprávu o vzkříšení. A nevím, jak by si vykládali **Ježíšova slova o věčném životě**, která k nim předtím často promlouval. Zbyly by zřejmě pouze domněnky a neobjasněné otázky a pochybnosti. **Je tedy věčný život, anebo to bylo bláhové povídání jednoho snílka, který už domluvil?** Kristovo tělesné vzkříšení však do těchto pochybností vnáší neobvyklé světlo. Kristus dává životu zcela nový rozměr! Život nemusí končit v zoufalství a beznaději! Vždyť považte, jak bylo Kristovo tělo rozbité na kusy! A po vzkříšení? Vyjma ran z kříže a probodeného boku je obnoveno. Je obnoveno to, co už v žádném případě nešlo spravit a vyléčit! Smrtelná zranění jsou pryč. Lékaři by asi kroutili hlavou. To je něco úžasného! Kristus nám lidem otevírá zcela **novou cestu!** Nyní jeho slova „**Já jsem cesta, pravda i život**“, nabývají zcela nový rozměr, který člověku nikdy nemohl přijít na mysl. Ten, kdo se touto cestou skutečně vydává, ten se opravdu přestává bát smrti. Ano, i ten strach tam někde hluboko je vymýcen, když se člověk potká v modlitbě se Vzkříšeným. Když jej slyší říkat: „**Já jsem vzkříšení i život.**“

Bratři a sestry, víra ve vzkříšení Krista, ale i vzkříšení každého **kdo jest Kristův** na konci věků, taková víra je opravdu hodně bláznovská. Je hodně na hraně. A zpravidla o Velikonocích se objevují různé zaručené zprávy, které se snaží skutečnost vzkříšení všelijak vyvrátit. A někdy mám pocit, že tyto zaručeně vědecky podložená fakta nesou plané ovoce i v naší zemi. Vždyť i v české společnosti je dnes již mnohými křesťanská víra považována za **ubohou**. Skutečně takto mnozí dnes uvažují a křesťany za ubožáky považují. Co s touto skutečností ale dělá prázdný hrob? Staví vše naruby! Ubožákem se najednou stává úplně někdo jiný, protože věřit ve vzkříšení v moderní racionální době je téměř nemožné. A tak ten, který se již setkal se Vzkříšeným, už není mimo, ale dospěl z milosti Boží ke správnému poznání. A z jeho pohledu je úplně vedle někdo jiný. Nemějme však za zlé toto přemýšlení těm, kteří se ze Vzkříšeným Kristem ještě nesetkali. I já jsem kdysi takto přemýšlel a považoval křesťany za ubožáky. A svým způsobem se tomuto úsudku nebylo co divit. Vždyť Písmo to dokládá: **Máme-li naději jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí**. A já se ptám: Máme naději jen pro tento život? Anebo jsme zakotveni v naději života věčného? To je hodně důležité! Protože od toho se odvíjí vše ostatní. Od toho si

lidé skládají priority ve svém životě. A jednají podle toho, co je pro ně nejdůležitější. Pročpak se dnes i mnozí křesťané rozčilují nad malichernostmi, když z hlediska věčnosti tyto věci nejsou vůbec nic? Mnozí jakoby nenalezali pokoj zakotvený v naději věčného života. Proč asi? Na čem je založena jejich víra? Na dnešku? Žijeme věčností, anebo dneškem? Co je pro nás důležitější? **Máme-li naději jen pro tento život, pak jezme, pijme, užívejme si, neboť zítra zemřeme.** Bratři a sestry, je smutné, že dnes i někteří křesťané přemýšlejí o životě právě stejným způsobem: *Užijme si, vytrískejme z toho života co nejvíc.* Mnohdy potom na jednání křesťanů nelze poznat, kdo je vlastně křesťan a kdo ne! Ale neděsme se, není to totiž nic nového!

Tyto problémy měl už v první církvi i korintský sbor. Jedni **žili ve smilstvu**, ostatní ve sboru dělali, že to nevidí, anebo že se přece zase nic tak neděje, vždyť v dnešní světě je to běžné. Jiní byli mezi sebou **rozhádání** natolik, že nebyli schopni řešit situaci v duchu mírnosti, a rozhodně nedělali Ježíši čest tím, že se chodili soudit ke světskému soudu. Místo toho, aby to předložili Vzkříšenému. Další rádi využívali volný čas **k pohanským hrám a radovánkám**, kde si mohli užívat do sytosti. A jaký byl potom rozdíl mezi takovými křesťany a pohany? Akorát ten, že se scházeli neděli co neděli k bohoslužbám, pokud ovšem po světských radovánkách nevyspávali a nebolela je zrovna hlava. A někteří potom ani pravidelně se scházení u Božího slova nepovažovali za důležité. V jejich životě byli priority nastaveny jinak. V jejich životech už nedávali prostor Vzkříšenému Ježíši, neměli s ním živý vztah, a tak otupili. Jejich srdce ztvrdla. A scházet se kvůli tradici? Dobrá tradice je sice hezká věc, ale člověka nespasí. A tak v Korintu si někteří křesťané řekli, **musíme to naše křesťanství nějak oživit, abychom nalákali lidi.** A aby mohli konkurovat všelijakým rádoby léčitelům a různým mystériím, začali lidi lákat na zázraky, na uzdravování. Nic proti tomu. Věřím tomu, že když Bůh může vzkřísit z mrtvých, že má moc uzdravit i z těžké nemoci. To, bratři a sestry, ale není jádro evangelia. V jedné extrémní křesťanské chvále se zpívá **zázraky, divy a znamení, celý náš národ promění.** Věříte tomu? Já ne. Podívejte se na **10 malomocných**, které Ježíš uzdravil z této smrtelné nemoci. Pouze jeden přišel poděkovat Bohu. Ti další se ztratili. Není-li uzdraveno především srdce, nic to nepomůže. To město Korint, to byla tehdy taková malá Evropská unie. Prolínalo se tam mnoho národností, mnoho náboženství, bylo tam mnoho zvráceností. A vše to bylo navíc prosyceno tehdejšími helénistickým myšlením: **Moudrost nade vše.** Víc, než vzkříšení, výmluvná filozofická slova. Někdy mám pocit i v naší církvi, že se káže filozofie, a čím více moudrých slov, nejlépe cizích, kterým obyčejný člověk sotva rozumí, tím lépe. Bratři a sestry, ani zázraky, ani nadnesená slova nikoho nespasí. Proměnit náš národ může pouze evangelium. Jak praví Pavel: **Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, my však kážeme Krista ukřižovaného.** Proměnit společnost může pouze osobní pokání každého člověka. Ano, přijít pod Kristův kříž, vyznat svou vinu, oddělit se od nesprávných počinání. Toto však není moc populární zvěst v tomto světě, a bude asi čím dál méně. Ale **mnohokrát museli proroci volat k pokání**, a jak tím riskovali svůj vlastní život, neboť za slova o pokání byli hubeni. Jen toto je ale cesta jak říci národu, tvému bližnímu, aby byl zachráněn. Není to pohodlné mnohým uším, ale **pokud chceme ve svém životě i my sami zakoušet úchvatně radostné obecenství se vzkříšeným Kristem a spasení, musíme s Ním vždy nejprve na kříž pokání.** Jinak to nejde. Křesťané se schází neděli co neděli, aby tímto slavili a vyznávali Ježíšovo vzkříšení. Neděle má být den oddělený pro Boha! A mnohdy to taky není. Dnes se v neděli i pracuje, ale i my křesťané třeba děláme činnosti hodné všedních dnů. I takový nákup. **Chraňme si neděli.** Ten, kdo má správně nastavené priority, ten kdo prošel Kristovým křížem, pro něj je prioritní být každou nedělí ve shromáždění. Vím, jak mnozí starší lidé vždycky naříkají, když se nedostanou ve své nemoci, jak jim obecenství chybí. **Neboť odtud s námi do dalšího týdne odchází Vzkříšený Kristus.** A v tom je požehnání. Mnozí v Korintu na to zapomínali, a proto se do jejich srdcí opět vloudil hřích. A když jim to Pavel v dopise vytýká, končí epištolu právě tou základní zvěstí o vzkříšení. Že na to zapomněli! A proto tak padají! Někdy i my dnes žijeme své dny, jakoby Ježíš nežil. Bez něj. A upadáme. Ovšem to, **že je vzkříšen, že ten hrob je prázdný**, to je skutečnost, kterou můžeme ve svém životě zakoušet každý den. A budeme-li to zakoušet, nepotřebujeme víc, On nás z našeho pádu vždycky postaví na nohy. Otevřený hrob i tu nejčernější situaci, obrací ve světlo! Ale **bez vzkříšení jsme ztraceni a zemřeli jsme ve svých hříších.** A jsme opravdu ubožáci. Žijeme-li však v jeho vzkříšení, pak jsme jeho šťastné děti. Amen modlitba Píseň 660

večeře Páně píseň 510

Slovo poslání: Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. Ještě malou chvíli a svět mě neužrít, vy však mě užríte, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. (Jan 14, 18-19)

Požehnání: A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, nechť vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli. On v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků. Amen. Píseň 426